

Arrest

nr. 38 846 van 17 februari 2010
in de zaak RvV 48 329 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. KNOPS loco advocaat P. ROELS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 juli 2009 het Rijk binnen en diende op 30 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 12 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bhutanese nationaliteit te bezitten en een hindoe te zijn van Nepalese origine, afkomstig uit Lopsibote in het district Chirang. U woonde er in het dorp met uw ouders die landbouwers waren, en uw broer. Niemand van uw familie genoot enig onderwijs. Midden jaren '80 ontstonden er problemen tussen de Nepalese gemeenschap en de boeddhistische meerderheid van het land. Soldaten kwamen het vee stelen en de oogst in brand steken. In 1991 kwamen soldaten naar uw dorp. Ze verjaagden de bevolking, hierbij kwamen uw moeder en broer om het leven. U kon met uw vader vluchten. Na verschillende dagen stappen bereikten jullie Phuntsoling aan de grens met India. Jullie trokken naar Delhi. U werd er met uw vader opgemerkt door een koppel Indiërs, Mani Ram en Radhika Gupta. Ze vingen u op aangezien ze geen kinderen hadden en iemand zochten om voor de zieke vrouw te zorgen. Uw vader verdween spoorloos enkele maanden nadien. U zorgde jarenlang voor de zieke vrouw maar werd niet betaald. U kende er geen problemen maar werd soms lastig gevallen door familieleden van dit koppel die u beledigden of u wilden misbruiken. Na de dood van zijn vrouw besloot de echtgenoot u naar het buitenland te sturen, aangezien u geen verblijfsdocumenten en toekomst in

India had. Hij regelde uw reis voor u. Op 29 juni 2009 nam u vanuit Delhi met de smokkelaar en enkele anderen een vlucht naar Moskou, in het bezit van een Indisch paspoort onder uw naam. Van Moskou reisde u per wagen naar Polen. Uw reisdoel was Groot-Brittannië maar u werd hier eind juli 2009 achtergelaten door de smokkelaar nadat u ziek was geworden. Hij nam uw koffer met kledij, geld en het paspoort mee. Op 30 juli 2009 diende u hier een asielaanvraag in. U legde ter staving van uw asielaanvraag enkele Belgische medische attesten voor betreffende een behandeling voor tbc.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Bhutan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of wegens een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er bestaan immers ernstige twijfels aan uw verklaringen uit Bhutan afkomstig te zijn, waardoor uw vrees voor vervolging eveneens in het gedrang komt. Zo bleek u amper op de hoogte te zijn van de regio waarvandaan u stelde afkomstig te zijn. U zou geboren zijn in het dorp Lapsibote, maar kon niet verduidelijken in welke "block" dit dorp zich bevindt, u kende immers de term "block" niet (CGVS p. 2). Er werd u gevraagd om andere dorpen in de omgeving of uw district te noemen, maar u kwam niet verder dan één naam, Dukpi (CGVS p. 2). Er werd u gevraagd naar andere districten in Bhutan, waarbij u nog Samchi en Sirang vermeldde (CGVS p. 3). Sirang was volgens u een ander district dan Chirang, terwijl in bijgevoegde informatie waarover het CGVS beschikt nergens een district met deze naam werd teruggevonden. U kende daarentegen wel de hoofdstad van Bhutan, maar u noch een van uw familieleden was er ooit geweest, maar de nationale vlag kon u amper beschrijven (CGVS p. 3). U wist enkel te zeggen dat er een draak in staat, maar kon geen verdere beschrijving geven (CGVS p. 15-16). De officiële benaming voor Bhutan en voor de koning wist u evenmin (CGVS p. 12). U kende de benaming voor de Bhutanese munteenheid niet, en de termen "gewog", "gup" of "mandal" zeiden u helemaal niks (CGVS p. 12). U kende wel de benaming voor de Nepalees-sprekende hindoes in Bhutan (lhotsampa), maar kende de correcte benamingen van de andere etnische groeperingen niet (CGVS p. 4). U sprak over de officiële taal Dzongkha als "Bhutani" (CGVS p. 4-5). Nochtans behoort dit tot de basiskennis van de Bhutanese maatschappij, en men kan verwachten dat iemand die er woonde over deze kennis beschikt. U verklaarde immers tot uw 14 à 15 jaar in deze regio gewoond te hebben (CGVS p. 3). Van bovenstaande informatie werd telkens een kopie aan het administratieve dossier gevoegd.

U beweerde nog dat de algemene problemen in de regio begonnen rond 1986-87, en voegde eraan toe dat verschillende verplichtingen werden opgelegd aan de Nepalezen zoals het dragen van dezelfde kledij en spreken van dezelfde taal (CGVS p. 6-7). De officiële term voor deze verplichtingen kende u dan weer niet, en de term "driglam namzha" zei u helemaal niets (CGVS p. 12). Bij de vraag of uw ouders al voor 1991 problemen kenden antwoordde u ontkennend. U bleek ook niet op de hoogte te zijn van de volkstellingen, terwijl nochtans deze van 1988 uitermate belangrijk bleek voor de lhotsampa's aangezien deze bepalend was voor hun verblijfsstatuut in Bhutan (CGVS p. 12). Dit blijkt uit bijgevoegde informatie waarover het CGVS beschikt. U wist zelfs niet of uw familie ooit in een bepaalde categorie werd geklasseerd en stelde dat er in uw dorp geen volkstelling gebeurde. Nochtans leidde deze categorisering tot de exodus van de lhotsampa's uit Bhutan, zodat het uiterst merkwaardig is dat u hierover nooit hoorde. U stelde nog dat uw moeder en broer omkwamen bij de inval door het leger in uw dorp in 1991 (CGVS p. 3). Merkwaardig genoeg sprak u tijdens het gehoor op DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nooit over een broer (zie verklaring vraag 12, 30). U werd hiermee geconfronteerd en beweerde te hebben gezegd dat uw broer was omgekomen, terwijl het verslag stelt dat u geen broers of zussen had (CGVS p. 5). U ondertekende bovendien het verslag van DVZ voor akkoord. Tevens is het uiterst merkwaardig dat u pas na uw komst naar België hoorde over de vluchtelingenkampen in Nepal voor de lhotsampa's (CGVS p. 9). U informeerde zich nadien nooit over familieleden of kennissen die zich eventueel in deze kampen zouden bevinden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het zo goed als onmogelijk is dat een lhotsampa die zich buiten Bhutan bevindt niemand zou kennen die in deze kampen verblijft. Verder bleek u niets te weten over mensenrechtenactivisten of partijen die opkomen voor de rechten van de lhotsampa. U kende de naam Tek Nath Rizal niet, nochtans de meest bekende mensenrechtenactivist, en had nog nooit gehoord van de "BPP" (CGVS p. 15).

Diverse vaagheden in uw relaas zetten verder geloofwaardigheid op de helling. Zo verdween uw vader al enkele maanden na uw aankomst in India, maar toch zou zijn verdwijning nooit gemeld zijn (CGVS p. 9). Ondanks het feit dat u jarenlang bij Mani Ram Gupta en zijn echtgenote woonde, en hij uw reis naar Europa regelde zou u niet in het bezit zijn van zijn GSM-nummer zodat u contact kon opnemen (CGVS p. 11). U beweerde wel een brief te hebben gestuurd, maar zou dit laatst in augustus gedaan hebben en probeerde nadien geen contact meer te zoeken, wat toch merkwaardig is gezien hij u dermate geholpen heeft. Van uw verblijf in India bij deze familie kan u trouwens geen enkel

begin van bewijs, zoals een foto of ander document voorleggen. U beweerde tijdens uw reis een Indisch paspoort te hebben gebruikt dat uw naam bevatte en voegde eraan toe dat alle gegevens correct waren. Bij de vraag of dan ook uw geboorteplaats in Bhutan vermeld was beweerde u plots dat dit niet zo was (CGVS p. 13-14). Wat dan wel de vermelde geboorteplaats was kon u niet verduidelijken.

Aan uw verklaring van Bhutanese herkomst te zijn en illegaal in India te hebben verbleven kan geen geloof kan worden gehecht, waardoor uw asielrelaas evenmin geloofwaardig is. Uit bovenstaande volgt dan ook dat u niet aannemelijk maakte een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bent tenslotte niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit niet kunnen worden geverifieerd. De voorgelegde documenten dienen enkel ter staving van uw verklaring in behandeling te zijn voor tbc en voegen geen nieuwe elementen toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij beroept zich op de “*Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Voor zover verzoekende partij een schending van artikel 97 van de Grondwet inroept, merkt de Raad op dat het artikel bepaalt dat “*Alleen Belgen kunnen minister zijn*”, zodat niet valt in te zien hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou kunnen schenden. Dit onderdeel mist juridische grondslag.

2.4. Waar verzoekster een “*schending van het redelijkheidsbeginsel*” aanvoert, dient te worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan

ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu klaarblijkelijk niet het geval zodat dit onderdeel niet gegrond is.

2.5. De “*Schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951*” kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavig beroep waarbij, zonder een uitwijzigingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling en het beantwoorden aan de criteria ter verkrijging van het subsidiaire beschermingsstatuut van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 17 maart 2009, nr.4159). Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.6. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de ingeroepen “*Schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.V.M)*” moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavig procedure in volle rechtsmacht over een gebonden bevoegdheid beschikt namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980 zal worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekende partij meent in aanmerking te komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus.

3.2. De Commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat “*Aan uw verklaring van Bhutanese herkomst te zijn en illegaal in India te hebben verbleven kan geen geloof kan worden gehecht, waardoor uw asielrelaas evenmin geloofwaardig is*”. Verzoekende partij meent daarentegen “*Verzoekende partij is verbouwereerd als ze leest in de beslissing van het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen van Bhutanese afkomst te zijn en illegaal in India te hebben verbleven*”.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken voor te leggen waarover zij beschikt of kan beschikken. Verzoekster beweert nooit in het bezit te zijn geweest van identiteitsdocumenten, ook niet in India waar ze vanaf haar zeventiende jaar verblijft. Voor zover verzoekster inderdaad Bhutaanse is, ze hierom gevluht is en zij geen nationale identiteitsdocumenten van zichzelf of van haar ouders kan voorleggen, kunnen haar verklaringen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Dit is in casu niet het geval.

3.4. Het verzoekschrift meent dat “*het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen*”. Verzoekster gaat er aan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

3.5. In het verzoekschrift betwist verzoekster verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent haar onwetendheid over Bhutan en de problemen van de Nepalese inwoners. Verzoeksters loutere bewering dat ze wel blijk gegeven heeft van kennis over de Bhutaanse hoofdstad, andere districten, de Lhotshampa en hun algemene problemen heeft geen grond in het administratieve dossier waaruit blijkt dat verzoekster dienaangaande vage verklaringen aflegde en op andere vlakken haar kennis onbestaande is. Verzoekster geeft overigens haar onwetendheid toe en verklaart deze door haar jonge leeftijd ten tijde van haar vertrek uit Bhutan, doordat ze Bhutan al 20 jaar had verlaten en “*dat verzoekster geen onderwijs*” had genoten. Verzoekster was geen kind meer maar een adolescente toen zij Bhutan verliet. In acht genomen de leefwereld van een meisje van veertien/vijftien jaar, kunnen minimale verklaringen van haar worden verwacht zodat zij minstens een zekere verbondenheid met Bhutan kan aantonen. Verzoekster moet, ongeacht haar leeftijd en scholingsgraad, minstens concrete herinneringen hebben over dagelijkse zaken. Zo kan verwacht worden dat ze haar adres (*‘Block’*) kent, de dorpen die op wandelafstand liggen en is het gezien het belang van de koning niet aannemelijk dat ze hierover onwetend is; ten slotte kan verwacht worden dat adolescenten de munteenheid kennen. Bovendien zijn de gebeurtenissen in Bhutan einde jaren '80, begin jaren '90, zoals de volkstelling, dermate ingrijpend geweest, dat verzoekster zich die periode, zelfs na 20 jaar, goed zou moeten herinneren. Dit is niet het geval. Verzoeksters onwetendheid is dermate gebrekkig dat niet kan worden aangenomen dat zij of haar familie uit Bhutan afkomstig zijn, noch dat ze tot de Lhotshampa behoort. Uit de informatie die de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier heeft toegevoegd, blijkt dat het voor een Bhutaanse vluchteling in India onmogelijk is om geen enkele bewoner van een vluchtelingenkamp te kennen wat in casu te meer klemt nu verzoeksters grootvader pas op volwassen leeftijd uit Nepal naar Bhutan zou vertrokken zijn en verzoekster aldus familie heeft in Nepal. Verzoekende partij betwist deze informatie niet, noch weerlegt ze.

3.6. De Commissaris-generaal vindt het opmerkelijk dat verzoekster nooit de verdwijning van haar vader heeft aangegeven, noch enige poging heeft ondernomen om hem te zoeken. Verzoekster antwoordt hierop dat het “*aan de mensen die verzoekster onderdak boden*” was om aangifte te doen doch dit kan niet overtuigen. Tevens kon van verzoekster minstens verwacht worden dat ze eenduidig is over haar familiesamenstelling. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster geen broers, noch zussen te hebben terwijl ze tijdens het CGVS-verhoor verklaarde dat haar broer in 1991 samen met haar moeder door Bhutaanse soldaten werd gedood. Het verzoekschrift stelt dat deze ongerijmdheid op een “*misvatting*” berust. Immers “*Ze interpreteerde de vraag immers als “heeft u een broer”? Verzoekster antwoordde hier ontkennend op omdat haar broer dood is en dus strikt genomen geen broer meer heeft*”. Deze verklaring kan geenszins overtuigen aangezien de dood van haar broer een belangrijk deel uitmaakt van verzoeksters asielrelaas en verzoekster opmerkingen kon maken indien tijdens het interview een onduidelijkheid opdook. Bovendien werden de neergeschreven verklaringen na voorlezing in het Nepalees ondertekend door verzoekster zodat ze de kans kreeg onjuistheden recht te zetten. Verzoeksters opmerking is bijkomend ongeloofwaardig nu ze niet verklaart waarom in het verslag wel is opgenomen dat haar moeder is gedood. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster niet tegelijkertijd de dood van haar broer opgaf die op dezelfde dag gedood zou zijn als haar moeder en in het kader van hetzelfde incident. Dat het ene wel werd genoteerd en het andere niet kan bezwaarlijk overtuigen. Verzoeksters verklaringen komen ook op dit vlak ongeloofwaardig voor. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster in haar opeenvolgende verklaringen toevoegingen en wijzigingen aanbrengt en aldus de waarachtigheid van haar relaas zelf ondergraaft.

3.7. Verzoeksters voorgehouden problemen omwille van haar Bhutaanse herkomst laat net toe te verwachten dat zij zou informeren naar de achterliggende politiek die de aanleiding vormt van haar problemen en toenadering zoekt tot haar gemeenschap, minstens op de hoogte te zijn van hun situatie die haar immers persoonlijk raakt. Verzoeksters komst naar Europa veronderstelt minstens een doorzetting en een bewuste keuze. Verzoekster toont niet aan waarom zij dit wel had om haar migratie naar Europa door te zetten en niet om zich te informeren naar de kenmerken van haar eigen etnie en mogelijke uitwegen in India.

3.8. Verzoekster verklaarde dat de man bij wie ze 17 jaar in India had verbleven, na de dood van zijn zieke vrouw besloot om verzoekster op zijn kosten naar Groot-Brittannië te sturen. Verzoekster legt over de reden van die genereuze sponsoring tegenstrijdige verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS, p.11) en licht niet toe hoe een werkgever die jarenlang nalaat verzoekster te betalen, wel bereid zou zijn om haar naar Europa te zenden. Daarenboven biedt verzoekster geen aannemelijke verklaring voor het feit dat ze sinds haar aankomst in België geen contact meer heeft opgenomen met haar sponsor. Haar verklaringen komen dan ook op dit punt verzonnen voor. Dit klemt te meer nu ze ter terechtzitting haar verklaringen opnieuw wijzigt en ze beweert dat haar werkgever haar mogelijk naar Europa in de

prostitutie wilde sturen als investering en haar als "seksslavin" gebruiken. In zoverre dit waar zou zijn, ziet de Raad ook niet in waarom verzoekster dit niet meteen heeft gemeld en desnoods bijkomende bescherming heeft gevraagd. Verzoeksters ter terechtzitting bijkomende toevoegingen komen verzonnen voor.

3.9. Bijkomend kan er op gewezen worden dat verzoekster ook onduidelijk is over het paspoort waarmee ze reisde (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). Verzoekende partij beweert dat haar koffer met het valse paspoort, geld en kledij door de smokkelaar werd gestolen toen ze ziek werd en ze om die reden niets kan voorleggen. Voor zover verzoekster meent de strenge douane en grenscontroles te hebben kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend te kunnen toelichten. Dit is niet het geval zodat verzoeksters geloofwaardigheid ook op dit punt niet kan worden afgeleid.

3.10. De blote bewering uit het verzoekschrift dat "*Enerzijds dient verzoekster erop te wijzen dat hij tijdens het interview werd aangemaand om dringend te antwoorden op de vragen, zonder uit te weiden*" kan de Raad allerminst overtuigen evenmin is de stelling ernstig "*Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard*". Verzoeksters asielrelaas is een aaneenschakeling van loutere beweringen die verzoeksters voorgehouden profiel niet kunnen ondersteunen. Nergens blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster haar relaas niet volledig uit de doeken kon doen. Bovendien was haar advocaat aanwezig. Bijgevolg kon hij ingrijpen wanneer verzoekende partij van oordeel was dat ze niet haar volledige verhaal kon vertellen. Ten slotte werd op het einde van het verhoor zowel aan verzoekster als aan haar advocaat gevraagd of ze nog opmerkingen hadden. Beiden antwoordden ontkenkend (zie gehoorverslag CGVS, p.16-17). Evenmin ziet de Raad is waarom het "*vreemd*" is "*dat door het CGVS geen vragen werden gesteld over Delhi als men toch geen geloof hecht aan het hele verhaal van verzoekster*". Immers verzoekster houdt vol dat haar land van oorsprong Bhutan is zodat de afweging van het bestaan van een vrees voor vervolging ten aanzien van Bhutan moet worden ingeschat. Dat verzoekster in Delhi woonde is in deze niet relevant te meer nu ze in India geen problemen had in de zin van het vluchtelingenverdrag.

3.11. Met betrekking tot verzoeksters verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten, rechtsleer en berichtgevingen uit internationale pers dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) Bovendien concretiseert verzoekende partij de bewuste informatie niet en legt ze niet neer.

3.12. Voor het overige legt verzoekende partij verschillende medische attesten neer die geen verband houden met haar asielrelaas noch in deze zin worden toegelicht.

3.13. De aangemeten Bhutaanse nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Waar verzoekster de artikelen 2 en 3 EVRM aanvoert kan gewezen worden op de inhoudelijk overeenstemming met artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoot, noch aannemelijk maakt. Het volstaat evenmin te verwijzen naar artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet en ongestaafde algemene beweringen over de huidige situatie in Bhutan aan te voeren, zonder enige band met verzoekende partij aan te tonen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. Haar beweerde nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor. Verzoekster toont niet aan aanspraak

te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.5. Na een grondige lezing van de bestreden beslissing treedt de Raad de stelling uit het verzoekschrift "*de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd zelfs niet gemotiveerd*" niet bij.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 februari 2010 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK